

kde také nebezpečí označené v § 87 tr. z. bylo přivoděno a kde též delikt byl dokonán. A tu i když činnost byla podniknuta v cizozemsku, avšak její protiprávní výsledek, náležející ke skutkové podstatě trestného činu, nastal v tuzemsku, jde o trestný čin spáchaný v tuzemsku (viz rozh. č. 5257 Sb. n. s.).

Vzhledem k vývodům zmateční stížnosti bylo by ještě uvést, že přivodění nebezpečí není výsledkem činu, který má § 51 tr. ř. na mysli, nýbrž částí činnosti pachatelovy a že za výsledky činnosti bylo by lze v daném případě považovati výsledky uvedené v § 86 tr. z., které však jsou pouze podmínkou pro použití přísnější trestní sazby. Tím stává se bezpředmětným poukaz zmateční stížnosti na četná rozhodnutí zrušovacího soudu, která se zabývají řešením otázky místní příslušnosti při deliktech spáchaných obsahem písemností nebo dopisů.

Byl-li, jak dovozeno, čin spáchaný v tuzemsku, nemohl a nesměl nalézací soud vzít zřetel na ustanovení § 40 tr. z., který se vztahuje na trestné činy spáchané v cizině. Není proto opodstatněna jako zmatek podle č. 10 § 281 tr. ř. uplatňovaná výtká porušení předpisu § 40 tr. z., nehledě ani k tomu, že by za splnění předpokladů § 40 tr. z. bylo lze přihlídnouti k eventuálně mírnějšímu trestnímu zákonu platícímu na místě spáchaného činu pouze při výměře trestu (rozhodnutí č. 3341 víd. sb.).

Čís. 5487.

Zásilka s opisem trestního rozsudku nesmí býti zatížena poštovním poplatkem, ani když jde o trestní věc soukromožalobní.

Rozsudek vynesení v nepřítomnosti obžalovaného musí mu býti doručen do vlastních rukou.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Zm I 40/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. prosince 1935, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 18. října 1935, napadené usnesení zrušil a uložil soudu první stolice, aby o zmateční stížnosti dále po zákonu jednal.

Důvody:

Nalézací soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného pro opožděnost, vycházející z předpokladu, že opis rozsudku vynesení v nepřítomnosti obžalovaného podle § 427 tr. ř. byl mu doručen dne 26. října 1935 a zmateční stížnost byla opověděna 9. listopadu 1935. Předpoklad napadeného usnesení, že rozsudek byl obžalovanému doručen již dne 26. října 1935, není však správný. Začíná-li totiž zákonná lhůta k opravnému prostředku běžeti ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž opravný prostředek čelí, jak tomu je při doručení opisu kontumačního rozsudku, vyžaduje se, aby se doručení příslušného rozhodnutí soudu stalo podle platných

předpisů, tedy řádně a platně. Rozsudek vynesený v nepřítomnosti obžalovaného musí mu býti doručen do vlastních rukou (§ 79, 269, 427, odst. 1 tr. ř. a výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 22. ledna 1927, čís. 54.774/26, uveřejněný ve Věstníku z roku 1927 strana 19). Podle obsahu spisů byla zásilka s opisem rozsudku doručována obžalovanému poštou. Obžalovaný zásilku odmítl přijati, poněvadž byla zatížena poštovním poplatkem 1 Kč. Proto poštovní doručovatel zásilku obžalovanému nevydal, nýbrž dal mu do rukou aviso s upozorněním, že zásilka bude uložena na poštovním úřadě, kde si ji může v úředních hodinách vyzvednouti. Postup tento neodpovídá platným ustanovením, neboť podle § 380 tr. ř. a § 4 (5) výnosu ministerstva pošt a telegrafů, jímž bylo provedeno vládní nařízení ze dne 17. ledna 1927 a jímž toto ministerstvo upravilo po dohodě s ministerstvem spravedlnosti doručování soudních vyřízení (viz sdělení čís. 84 ve Věstníku min. spr. ročník 1928, str. 184), zásilka s opisem rozsudku nesměla býti zatížena poštovním poplatkem, když soudní vyřízení v trestních věcech se doručují poštou bezplatně, bez ohledu na to, jde-li o trestní věci veřejnožalobní či soukromožalobní (srovnej i sdělení min. spr. ve Věstníku roč. 1925, str. 158). Když pak obžalovaný odmítl zásilku přijmouti, měla býti u něho ponechána a neměla býti odnesena na poštovní úřad a tam uložena (srovnej § 16 [2 a 4] zmíněného výnosu ministerstva pošt a telegrafů). Podle toho, co uvedeno, nestalo se doručení opisu rozsudku obžalovanému platně. Nelze proto považovati za den doručení 26. říjen 1935, nýbrž teprve den, kdy obžalovaný zásilku s opisem rozsudku skutečně do vlastních rukou dostal.

Čís. 5488.

Podvod spáchaný odlepováním řádně neznehodnocených kolků se starých listin a opětným jich používáním na nových listinách.

Trestní zákon důchodkový není k obecnému trestnímu zákonu ani v poměru speciality ani — nehledíc k jednotlivým případům výjimečné podpůrnosti — v poměru subsidiarity; zásadně je užiti obou těchto norem vedle sebe.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1936, Zm II 351/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 8. května 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Neobstojí výtka hmotněprávního zmatku č. 9 a) (nesprávně i č. 10) § 281 tr. ř., pokud stížnost dovozuje, že souzené jednání stěžovatelovo mohlo by býti posuzováno výhradně podle speciálních ustanovení trestního zákona důchodkového. Stížnost drží se tu celkem právních zásad, vytklených v rozhodnutích nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího čís. 1407 a 2012 Sb. n. s. a č. 2914 Sb. v. d. n. s., přehlíží však, že v pří-